

කස්තිරම බී බී කුරුප්පු

ගෙදරක නවතැන් ගත් ගැමියෝ දෙදෙනෙකි. ගම මහලේ මේ දෙන්නාට කන්න දෙන්නටබනක් ලියේ පනඳුවාය.

දෙන්නා පැළරක දිනා වෙලා වනල දිනා බලාගෙන සිටිති. වනලේ පරාල පොල් ලියෙන් හා තල් ලියෙන් තනා තිබුණේය. දෙන්නා තල් ලී සහ පොල් ලී බෙදා ගෙන ගණන් කරන්නට වූහ. "අරක තල් ලී - මේක පොල් ලී" කියා ගැයියෙන්ම කතාව.

ගම ගෙදර ඉමිසියෝ දෙදෙනෙක් වූහ. එකියකගේ දුන් බොල්ලෙය. අනෙකාගේ තල්ලු උල් වෙලාය. නවතැන් ගත් ගැමියෝ ඒ බවක් නොදැන. ඒත් ගම මහලේට මේ අපහාසය අහගෙන ඉන්නට බැර්ය. බාගෙට ඉදෙමින් තිබුණු බත් හැලිය මසොවා ගෙන ආ ඇය එකෙකුගේ ඇඟට ම දමා ගසුවාය. අමුත්තෝ පස්ස නොබලා උවන්නට වන්න. බත් හැලි පාර වැදුණු ගැමියාගේ සරමෙන් බත් හැලියේ වතුර දිගම බේරෙන්නට විය. එය උටු මහුගේ සගයාට හිකමම කියවුණේ "කවේ හරි වාදන් රෙද්ද පල්ලෙන් බේරෙන්නවා" කිවාය.

පහපුවාදයේ එන මේ කතාව සඳහන් කළේ අපේ භාෂාව ප්‍රකාශන ශක්තියෙන් පොහොසත් කරන්නට පහපුවාද සහ ගැමි වහර කොතරම් රුකුලක් වී ඇයි කියන්නට ය. ඒ අතරම එබඳු පහපුවාද සහ පහවකර ඇසුරෙන් අපට ලැබී ඇති වචන - වගන්ති සහ ශබ්ද ප්‍රයෝග වත්මන් හි සිංහල ලියන්නන්ට අමතකව යන සැටියක් ද පෙනෙන බව අවධාරණය කිරීමට ය.

"කට ඇරැයෝන් බොරුවක්" යනුවෙන් විපරිතක කාන්තාවක කී කතාව කලින් ලිපියක සඳහන් කළෙමි. ප්‍රකාට අවවාද කොට පාරවටු කොට කමමට වූ අමිඳු කියන්නේ මගේ කවේ කෙළ හිදෙන කන් කිව්වා කියා ය. යම්තම් වචනයක් කෙනෙකුගෙන් පිට

වූ විගසින් එය අල්ලා ගෙන පිටතට දෙන ප්‍රචාරය කරන විට කියන්නේ "කවේ කෙළ හැලෙන්ත බැහැ" කියා ය. අනෙක් හරිය නොකියාම අර්ථය ප්‍රකාශ වන්නේය. බොහොම පහසුවෙන් බොරු කියන්නා බොරු කියන්නේ "නොලක කටක හොසැව" ය. තොර නෝරුවියක් නොමැතිව කතා කරන - කියවන විට එය හඳුන්වන්නේ "කටකම සිරියාවක් හැකි"

"කවේ හරි වාදන් - රෙද්ද පල්ලෙන් බේරෙන්නවා"

හැටියට ය. ගමට පුරුදු පර්ණ බිම රා ය. විකක් බව පමණින් වේරි වන්නට "රා පොදක් කවේ ගා ගත් ගමන්" වේරි වන බවය කියන්නේ. ඇති පදමට බි ගත් විට එය "කට ගොන්නක්" බිම වෙයි.

"කියලා කට ගන්න කලින් පැකිරෙන්නවා" කියන්නේත් කවේ කෙළ හැලෙන්ත බැහැ යන අදහස මය. කට ඇරැගෙන බලා සිටීම යනු උනන්දුවෙන් බලාපොරොත්තු වීමය. කට මැද ගෙන සිටීම යමක් බලන්නට - ලබන්නට සෑදී පැහැදී සිටීමය. යමක් කියමින් පලක් නොවන විට "කට රිද්දා නොගෙන සිටීමට" යමහරු වග බලා ගනිති. පුහු පුහා කියලත් වැඩක් හැකි තැන ඒ ගැන ආකෘතිවෙන් "මගේ කට ගලක උලා ගන්නා හම් මීට වඩා හොදයි" කියාය.

"කට හොල්ලන්ගේ හැන" යන්න තරවටුවකි. මිනිහාගේ කට වැනිලාය - හැනගොත් මහුට කටුඋන්නර හැනැයි කියන්නේ නිරන්තර වූ විට ය. නිදහසට කරුණු කියන්නට අපොහොසත් වූ විටය. කතා කර ගන්නට බැරව සිටින්නකුට අභියෝග කිරීමේ ක්‍රමයකි - කවේ පිටවුදැයි ඇසීම. කතා කරන්නට - තර්ක කරන්නට සමනා දිනන්නේ කවෙත් ගනලා ය. එබඳු පුද්ගලයකු කුපිත කිරීමත් ඇඟට ගුණා හැන. මවුන් කල්තියා අනතුරු ඇඟවීමක් කිරීම අනෙක් අයට පහසුවකි.

"මගේ කට අවුස්සා ගන්න එපා" අවුස්සන්නේ කට නොවේ. පුද්ගලයාය. ඇවිස්සීමේ අතිසි ප්‍රතිඵල පිට වන්නේ ඇවිස්සුණු කෙනාගේ කටින් ය.

අන්දමේ රජ්ජුරුවන්ගේ සිහි ප්‍රකාට කවන්නට පටන්

ගත්තේ "දැන් ඉතින් උමේ කවේත් පස් , මගේ කවේත් පස්" කියමිනි. එතැන කවේත් කරන දෙයක් නොව. කල දසාව නොගොත් අබන්ගයක් අදහස් කැරෙයි. යමක අංගෝපාංග නොගොත් ලක්ෂණ ප්‍රධාන වස්තුවට ගැනගොත් කාරණයට උචිත වන හෝ නොවන විට "බලයේ හැටියට කට" තිබිය යුතු බව අපි කියමු. එතැනත් වචනයෙන් ඉති කැරෙන අදහස ඉක්මවා ගිය අරුතක් මතු වෙයි. "ගමන් කපුරු හාමි - කට ගැ ගනනවා" යන ගැමි කියමන ද එබඳු ප්‍රඵල අරුතක් දෙන්නකි. පිටතින් පෙන්නුම් කරන යහගුණයෙන් වසන් කරන කුහක කමින් නො-හොඳේ දුර්ගුණයෙන් යුතු පුද්ගලයකු ගැනස එය යෙදෙනුයේ.

කට මත දෙවීම ගැමියන්ට පමණක් සීමා වූවක් නොවේ. කඩවැරුව නොගොත් කඩිනෙ යනුවෙන් ද මෙම හැපන්කම හැදින්වෙයි. එය ම කටපුච්චා-නම් කීම නොගොත් කට මන්නා ඇදීම යනුවෙන් ද ගැමියන් අතට භාවිතා වෙයි. එබන්නේ ගැන කියන විටත් අනවශ්‍ය කතාව නවත්වන්නට බැර වීමත් ගැමියන් කියන උපහරණයක් ඇත. "රට වට කර වැට බැන්දේ" - කට වට කර වැට බඳින්න බැහැ" යනුවෙනි. තමන් දෙන උපදෙස් නොගොත් අවවාද ගිනාමනා තේරුමක් ඇතිව කරන්නක් බව අවධාරණය කිරීමට ගැමියෝ මේ කට කහනවාට කියන දෙයක් නොවන බව පැවසති. තවත් බර තිබීම අවශ්‍ය වූ කල්හි "වල් හබරල කාලා කට කහනවාට නොවෙයි" යනුවෙන් කොටසක්ද එකතු කරති.

"මගේ කට" "හැනගොත්" "අනේ මගේ කට" යයි කියන හැන අදහස් වන්නේ කියන්නාගේ කට නොවේ. කියන්නා විසින් අනෙකාට කරනු ලබන තරවටුවකි. අභියෝගයකි. අනෙකා කී දෙයක් ගැන හැනගොත් අනෙකාගේ කට මත දෙවීම ගැන විය හැකිය. පැරැන්නෝ උච්චාරණය ගැන විශේෂ සැලකිල්ලක් දැක්වූහ. අකුරු කරන්නට යන දුරුවා පටන් ගත්තේ "සකස්කඩය" කියවීමෙනි. එහි වැදගැමීම ගම් වනවේ එන්නේ මෙසේය.

"සකස් කට නොකිවී උගේ නුඹස් කට"

සකස් කට යනු සකස් කඩ ම ය.

පහපුවාදයේ එන මේ කතාව සඳහන් කළේ අපේ භාෂාව ප්‍රකාශන ශක්තියෙන් පොහොසත් කරන්නට පහපුවාද සහ ගැමි වහර කොතරම් රුකුලක් වී ඇයි කියන්නට ය. ඒ අතරම එබඳු පහපුවාද සහ පහවකර ඇසුරෙන් අපට ලැබී ඇති වචන - වගන්ති සහ ශබ්ද ප්‍රයෝග වත්මන් හි සිංහල ලියන්නන්ට අමතකව යන සැටියක් ද පෙනෙන බව අවධාරණය කිරීමට ය.

මිනිසුන්ගේ කතාව නොගොත් කට පාලනය කිරීමේ අභියෝග දක්වන කවි දෙපදක් ද ඇත.

" ඇට හැකි ගෝනා කට මැද පින"

ඇට හැකි ගෝනා දිවය. දිව හැරෙන හැරෙන අතට කතා කරනවා කියන්නේ එම සුමනමනාව කියා ය.

"හොදට හරකට දෙකට කට මය" යනුවෙන් කියවෙන කවියක් ඇත. අප පහල පන්තිවලදී කියවූ පොතක අගසින් ගිය ඉබ්බකුගේ කතාවක් තිබුණේය. "කොක්කුන් දෙන්නකු ඉබ්බාගේ කටට කෝටු කැබැල්ලක් දී දෙකෙළවරින් අල්ලා ගෙන උරා දිය ඇති වළකට ගෙන යන්නේ කට වයා ගෙන ඉන්නැයි අවවාදයක් ද කරලා ය. එහෙත් "අන්න ඉබ්බාගේ ඉතිල්ලෙනවායි" කියමින් කොළු පැටවුන් මොර දෙන විට ඉබ්බාට ඔවුන්ට දෙකක් නොකියා බැර්ය. ඒ කියන්නට කට ඇරීම ඉබ්බාගේ හැස්පැන්තියට හේතුවිය." එදා පටන් කට පියා ගෙන සිටිය යුතු හැරෙන කට දමන්නට ගොස් අමාරුවේ වැටෙන්නන් ගැන ගැමියන් කියන්නට පුරුදු වූ කියමනක් ඇත.

"ඉබ්බා හැනෙන්නේ කට නික්දා"

We design ... We print ... 0402 89 49 42